

sager til kommunen til foretagelse af skatteansættelsen.«

Skatteministeriet har som det fremgår af den citerede passage i høj grad været opmærksom på det af spørgeren omtalte forhold. Jeg finder derfor ikke grundlag for at foretage mig yderligere vedrørende det pågældende forhold.

Men spørgsmålet giver mig anledning til at gøre den bemærkning, at borgernes retssikkerhed på området ikke kan vurderes alene på grundlag af, om de kan påklage skatteansættelsen til én eller to administrative instanser. Det er efter min opfattelse mindst lige så vigtigt at eventuelle straffeprocessuelle og strafferetlige spørgsmål bliver håndteret af de myndigheder, der har kompetence og indsigt på dette område, nemlig told- og skatteregionerne.

Jeg finder det derfor netop ud fra et retssikkerhedssynspunkt mest betryggende, at en sag, hvor der er mistanke om strafbart forhold, snarest muligt oversendes fra kommunen til told- og skatteregionen, jf. mit svar på spørgsmål S 3772.

Spm. nr. S 3774

Til skatteministeren (7/9 2000) af:

Klaus Kjær (DF):

»Er det ministerens opfattelse, at Told & Skats krav om at overtage mistænkelige sager, før de lokale ligningsmyndigheder har foretaget en skatteansættelse, er i overensstemmelse med skattestyrelsesloven?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen i spørgsmål nr. S 3772.

Svar (18/9 2000)

Skatteministeren (Ole Stavad):

I tilfælde, hvor en kommune vurderer, at der kan blive tale om strafansvar, skal kommunen snarest muligt sende sagen til told- og skatteregionen ikke blot med henblik på en vurdering af ansvarsspørgsmålet, men også med henblik på at foretage selve skatteansættelsen. Hvis kommunen finder, at skatteansættelsen ikke giver

anledning til tvivl, idet den kan foretages på baggrund af de oplysninger, der foreligger allerede på det tidspunkt, da der hos kommunen er opstået mistanke om et strafbart forhold, kan kommunen dog selv foretage skatteansættelsen.

Skatteansættelsen gennemføres herefter af regionen. Skattestyrelseslovens princip om, at en skatteansættelse kan påklages i to administrative instanser, skal imidlertid efterleveres i videst muligt omfang. Regionen kan derfor efter en konkret vurdering sende sagen tilbage til kommunen til foretagelse af skatteansættelsen, hvis regionen ikke finder, at der er tilstrækkeligt grundlag for at mistænke skatteyderen for et strafbart forhold. På tilsvarende vis kan regionen tilbagesende sagen, hvis regionen finder, at skatteansættelsen - uanset at der er grundlag for at mistænke skatteyderen for et strafbart forhold - kan foretages på grundlag af de oplysninger, der er indhentet, efter at sagen er sendt til regionen, f.eks. oplysninger, der er tilvejebragt med politiets bistand.

De statslige skattemyndigheders tilsynsbeføjelser er hjemlet i skattestyrelseslovens § 14.

Den relevante beføjelse i den forbindelse er § 14, stk. 3, hvorefter de statslige skattemyndigheder kan udtage selvangivelser og skatteansættelser til gennemgang med henblik på foretagelse eller ændring af allerede foretagne skatteansættelser, jf. også § 14, stk. 4.

Der er hverken efter ordlyden af § 14, stk. 3 eller i bestemmelsens forarbejder noget, der indicerer, at anvendelsesområdet for § 14, stk. 3 skulle være begrænset, hverken med hensyn til de kriterier, der ønskes lagt til grund for udtagelsen, eller med hensyn til, hvornår under den ligningsmæssige behandling af sagen udtagelsen kan ske.

Heller ikke bemærkningerne til den oprindelige skattestyrelseslov fra 1977 eller til ændringerne i 1989 af skattestyrelsesloven indicerer sådanne begrænsninger i anvendelsesområdet.

Det er herefter min opfattelse, at skattestyrelseslovens § 14, stk. 3 indeholder tilstrækkelig hjemmel til - som sket - generelt at pålægge kommunerne at suspendere den ligningsmæssige behandling i sager, hvor kommunen er af den opfattelse, at der kan blive tale om straf for urigtig selvangivelse, og i stedet for fremsende sagen til videre behandling i regionen.

Der henvises til mine besvarelser af spørgsmålene S 3772 og S 3773.